

Judita Danila Černič Zupančič, Monika Fink Seiša, Ilka Čerpes,
 Jadranka Gornšek, Andreja Jug, Eviča Lukež, Darja Maroltje Pallak,
 Mojca Švigelj Črnija, **Maruška Kotnik**

Maruška Kotnik

Ljubljana, 1941

Maruška Kotnik se je rodila v Ljubljani, kjer je tudi odrasla. Arhitektka, ki sicer izhaja iz ustvarjalne družine, je že od nekdaj navdihovalo lepo in popolno. Risala je od malih nog, ob tem pa so jo navduševali tudi glasba in jeziki. Po klasični gimnaziji je izbirala med študijem jezikov in arhitekture, a se je odločila za slednjo ter tako začela svojo izredno dolgo in zanimivo kariero, v kateri je projektirala vse od arhitekture do interierja, najbolj pa izpostavlja projektiranje plovil. Slednja je projektirala še pred šestimi leti, ko je naposled računalniške programe za arhitekturno risanje, sicer ne še popolnoma, ampak v veliki meri prenehala uporabljati, svojo ustvarjalno pot pa nadaljevala s slikanjem in risanjem. Danes jo največkrat srečamo s čopičem in platnom v roki. Na študij arhitekture se je Maruška Kotnik vpisala v seminar prof. Edvarda Ravnikarja. Njegova arhitektura jo je še posebej navdihovala, saj se ji je zdelo oblikovno čista in sodobna. V letih njenega študija so bile korekture prof. Ravnikarja za maso študentov že bolj redke, še redkeje pa, ko je po osmem semestru končala vse izpite in je, kot pravi sama, bilo njenega študija v Ljubljani tako rekoč konec. Diplomsko nalogo je opravila pod mentorstvom takrat še Ravnikarjevega asistenta, kasneje red. prof. Miloša Bonče. V tem času se je v njenem stanovanjskem območju v Šiški načrtovala nova soseska, zato je na občini prevzela urbanistični plan in za diplomsko nalogo načrtovala kompleks novega šolskega centra. Po študiju se je preselila v Firence, kjer je sprva risala pri takratnem dekanu Fakultete za arhitekturo v Firencah prof. Guiseppju Goriju, nato pa začela delati v studiu prof. dr. Leonarda Saviolija, priznanega italijanskega arhitekta, slikarja, grafika in filozofa ter – glede

na množične obiske študentov na njegovih predavanjih – briljantnega profesorja na Fakulteti za arhitekturo v Firencah, kjer je svoje delo opravljala tri leta. Sama pravi, da se ji je v času, ko je z njim tesno sodelovala v studiu, na široko odprl svet arhitekture in jo izoblikoval v samostojno arhitektko. Po vrnitvi v Ljubljano je zato s svojim mentorjem in njegovo ženo, oblikovalko nakita, Floro Wiechmann Savioli ostala v prijateljskih stikih vse do njune smrti, v Cankarjev dom pa je med leti 1996 in 1997 pripeljala razstavo z naslovom Leonardo Savioli: arhitekt, slikar, grafik, filozof in kot dodatek manjši obseg del njegove soproge (nakit, risbe). Po vrnitvi v Ljubljano se je zaposlila v projektivnem biroju novoustanovljenega Inženiringa Slovenijales, kjer so sprva delovali le trije arhitekti. V tem obdobju se je študijsko posvetila ustvarjanju na več področjih arhitekture, v največji meri oblikovanju notranjosti javnih stavb in pohoštvu ter adaptacij – med drugim objekta družbe Slovenijales, vladne dvorane v Minsku v Belorusiji, banki LB v Novem mestu in Novi Gorici, adaptacije VDC Tončke Hočevar v Ljubljani idr. Ustvarjala ni le v Sloveniji, temveč tudi drugod po svetu, vse od Evrope pa do Sovjetske zveze, Libije, Izraela, Iraka. Zadnja leta delovanja pri Slovenijalesu so jo poslali v ladjedelnico Split, kjer se je seznanila s projektiranjem plovniških objektov in predpisi za gradnjo ladij SoLAS. Ko je leta 1998 stopila na samostojno pot, ji je to znanje prineslo veliko novih naročil. V letih od 1998 do 2016 je ustvarila samostojne projekte za belo floto Jadrolinije, za manjši cruiser, za šolsko ladjo Ministrstva za pomorstvo HR, nekajkrat pa je sodelovala tudi s tujimi arhitekti. Ves čas je ustvarjala še druge arhitekturne projekte v Sloveniji. Licenco in žig odgovornega projektanta je na ZAPS vrnila 2019, ko je v glavnem zaključila poklicno pot, čeprav njenega ustvarjanja še zdaleč ni konec.

Dela (izbor)

- Pokopališče Montecatini Alto, v sodelovanju s prof. dr. Leonardom Saviolijem, Toscana, 1968
- Slovenijales, Ljubljana, 1980–1981
- Interier Ljubljanske banke, Novo mesto, 1982
- Lokal Mladinske knjige, Maribor, 1998
- M/T Trajekt Brač, 2014
- Šolska ladja Loger 48, 2009–2010

Foto: M/T Trajekt Brač / zasedbi arhiv Maruške Kotnik

Foto: M/T Trajekt Biokovo / zasedbi arhiv Maruške Kotnik

Foto: Učna ladja Loger 48 / zasedbi arhiv Maruške Kotnik

Lokal Mladinske knjige, Maribor, 1998

Lokal Mladinske knjige v Mariboru je arhitektka projektirala v času, ko so se na veliko začeli uporabljati računalniki. Pri Mladinski knjigi so se takoj vklopili v prodajo in učenje. Lokal je zasnovan na način, da se stranke lahko usedejo in pogovorijo, v nizkih, okroglih razstavnih vitrinah pa ogledajo računalniško opremo. Barve in ambient simbolično nakažejo, da gre za prodajo tehničnih elementov. Sosednji prostori so bili opremljeni z osvetljenimi visokimi vitrinami za računalniški papir, digitalne miške in svinčnike, table za arhitekturno risanje ter z individualno projektiranim pisarniškim pohištvo, prirejenim za računalniška delovna mesta.

Foto: Lokal Mladinske knjige / zasedbi arhiv Maruške Kotnik

M/T trajekt Brač, M/T trajekt Biokovo, Loger 48, 2002–2016

M/T trajekt Brač, trajekt M/T Biokovo sta dva od plovil bele flote hrvaške ladijske družbe Jadrolinija, za katero je arhitektka med letoma 2002 in 2016 ustvarila vrsto projektov. Njeno delo je obsegalo vso notranjost ladje od železne oplate naprej, skupaj z vsemi temelji sten, stropov, oken, vrat in funkcionalnega pohištva. Projektiranje je kompleksno zaradi posameznih faz gradnje in usklajevanja z načrti raznovrstnih inštalacij. Vse je bilo prilagojeno ladijskim predpisom SoLAS, ki vključujejo tudi študijo teže vsega vgrajenega pohištva, vključno s podkonstrukcijami. Pri tem ni zanemarljiva estetskega videza in udobnosti. Vsi uporabljeni materiali so bili testirani po IMO-resoluciji in izbrani glede na trajnost in izgled. Po istih principih, le z drugačno vsebino je projektirala tudi opremo in pohištvo za šolsko, učno in bivanjsko ladjo, jadrnico Loger 48 za ministrstvo za pomorstvo Hrvaške.

Slovenijales, Ljubljana, 1980–1981

Notranjost stavbe Slovenijales, ki jo je arhitekt Zoran Kreytmeier zasnoval kot osrednje betonsko nosilno jedro, v katero sta vgrajeni stopnišče in dvigalo ter kovinski fasadni plašč, je v celoti načrtovala in opremila arhitektka Kotnikova. Pri tlorisnem razporedu sistemskih predelnih sten je upoštevala predpisane kvadrature glede na organizacijo podjetja. Poudarek je bil na mehki lesu v nasprotju s kovinsko fasado. Pritličje ima vhodno avlo, ki je velikokrat gostila umetniške razstave, in dvorano. Prvo nadstropje je bilo namenjeno vodstvu družbe, v zadnji etaži pa je restavracija za uslužbenke in goste, v kleti pa so prvotno bili telovadnica, kopirnica, ambulanta, foto-atelje, skladišča in vozni park.

Foto: Slovenijales / zasedbi arhiv Maruške Kotnik

Foto: Cimiero Montecatini Alto / zasedbi arhiv Maruške Kotnik

V ospredje: slovenske arhitektke, gradbenice in oblikovalke